

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Terezy Kučerové a soudců JUDr. Michala Hájka, Ph.D., a Mgr. et Mgr. Bc. Petra Jiříka, ve věci

žalobkyně: **1. písecká lesní a dřevařská, a.s.**, IČO 25198611
sídlem Brloh 12, 397 01 Drhovele
zastoupená daňovým poradcem Ing. Liborem Volfem
sídlem Školní 41, 386 01 Strakonice

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**, IČO 71214011
sídlem Budějovická 1387/7, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2023, č. j. 12350/2023-900000-316,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Dne 23. 9. 2022 podala žalobkyně u Celního úřadu pro Jihočeský kraj (dále jen „správce daně“) daňové přiznání k uplatnění nároku na vrácení spotřební daně z minerálních olejů dle § 57 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“), a to ve výši 903 880 Kč. Podání žalobkyně podala elektronicky bez uznávaného elektronického podpisu, podání přitom nebylo potvrzeno dle § 71 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Dne 4. 10. 2022 podala žalobkyně správci daně další podání označené jako „*Přiznání k uplatnění nároku na vrácení spotřební daně – údaje GPS – 1. a 2. část*“, jehož obsahem byly údaje z knihy jízd za rozhodné období. Tato podání byla uplatněna prostřednictvím datové schránky. Správce daně shledal, že přiznání k uplatnění nároku na vrácení spotřební daně z minerálních olejů, ke kterému dané přílohy měly být přiřazeny, bylo podáno dne 23. 9. 2022 pod č. j. 122288/2022-520000-32.3, přičemž kontrolou tohoto daňového přiznání bylo zjištěno, že úkon byl učiněn prostřednictvím elektronické pošty (e-podatelný) bez uznávaného elektronického podpisu. Správce daně proto rozhodnutím ze dne 7. 10. 2022, č. j. 128306/2022-520000-32.3 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) řízení ve věci podání ze dne 4. 10. 2022 dle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu zastavil.
2. Žalobkyně dne 14. 10. 2022 podala proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání. K podanému odvolání žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 3. 2023, č. j. 12350/2023-900000-316 (dále jen „napadené rozhodnutí“), podle § 116 odst. 1 písm. a) daňového řádu změnil výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že text: „*shora označený daňový subjekt*“ nahradil textem: „*daňový subjekt - 1. písecká lesní a dřevařská, a.s., se sídlem Brloh 12, 397 01 Drhovle, DIČ: CZ25198611*“. V ostatním zůstal výrok prvostupňového rozhodnutí nedotčen.

II. Shrnutí žaloby

3. Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně dne 13. 3. 2023 žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.
4. Žalobkyně v žalobě nerozporuje, že své podání ze dne 23. 9. 2022 učinila bez uznávaného elektronického podpisu. Poukazuje však na to, že dne 30. 9. 2022 v 9:08 hodin byl zaměstnanec žalobkyně Ing. J. P. kontaktován ze strany zaměstnance správce daně nprap. J. Š. ohledně zaslání dodatečných informací. Při daném telefonickém hovoru nebyla nijak zmíněna vada podpisu podání, přestože o ní správní orgán musel vědět. S daným podáním očividně pracoval a věděl, který daňový subjekt jej zaslal, měl kontaktní údaje a použil je. Při hovoru nebyly zmíněny pochybnosti, zda podání skutečně zaslala žalobkyně. V zaměstnanci žalobkyně proto byl vyvolán pocit, že daňové přiznání bylo podáno správně, toliko absentovaly některé dodatečné podklady, které však nemohou mít za následek neprojednatelnost či neúčinnost podání. I přesto bylo podání po dodání požadovaných příloh shledáno za neúčinné. V dané souvislosti žalobkyně navrhla případný výslech obou svědků, bude-li soud považovat obsah daného telefonického hovoru za důležitý fakt.

5. Současně žalobkyně odkázala na to, že dne 7. 3. 2023 požádala o sdělení výsledku vyměření obou podání daňového přiznání a teprve v odpovědi jí správní orgán objasnil do té doby ne zcela zřejmý fakt, zda se zastavení řízení vztahovalo pouze na dodatečné zaslání podkladů ze dne 4. 10. 2022 nebo fakticky na celé daňové řízení ohledně vyměření nároku na vrácení daně z minerálních olejů za 2. čtvrtletí roku 2022. Žalobkyně opakovaně uvádí, že správce daně měl postaveno najisto, kdo podal daňové přiznání a žádné pochyby o osobě podatele neměl, naopak si ještě vyžádal dodatečné podklady. V rozporu se zásadou součinnosti, hospodárnosti a šetření práv a chráněných zájmů daňových subjektů žalobkyni neinformoval, že by zde byla nějaká vada prvotního podání. Ačkoli tak byla žalobkyně ze strany správce daně kontaktována, nebyla vada podání zmíněna a nebylo tak zamezeno možné ztrátě příjmu daňového subjektu, jakož ani zbytečným následným řízením, které vada a postup správce daně vyvolaly. Postup správce daně současně zamezuje dosažení základního cíle správy daní dle § 1 odst. 2 daňového řádu. Poté, co žalobkyně vadu zjistila, napravila ji opětovným řádně podepsaným podáním dne 14. 10. 2022, kdy zaslala daňové přiznání znovu včetně všech dodatečných podkladů.
6. Žalobkyně též konstatovala, že je otázkou, zda měl žalovaný postupovat dle § 106 daňového řádu, tj. přiznání k nároku na vrácení spotřební daně jako celek zamítnout z důvodu neodstranitelnosti vady podpisu, nebo dle § 74 odst. 1 písm. c) téhož zákona vyzvat žalobkyni k odstranění vady podání. Dle žalobkyně na danou situaci plně přiléhá poslední zmiňované ustanovení, které dopadá na situace, kdy podání nebylo učiněno stanoveným způsobem. S odkazem na komentářovou literaturu žalobkyně uvádí, že způsobilé pro projednání není takové podání, které je nesrozumitelné či neurčité natolik intenzivním způsobem, kdy nelze řízení vést či v něm pokračovat. Dle žalobkyně je proto zjevné, že může jít pouze o vadu dle § 74 odst. 1 písm. c) daňového řádu. Podmínky pod písm. a) a b) daná vada nesplňuje. Proto měl správce daně vyzvat žalobkyni k odstranění vady podpisu a následně v souladu s odst. 3 [patrně myšleno písm. c) – pozn. krajského soudu] akceptovat podání jako učiněné řádně a včas. Žalobkyně dále zmiňuje, že novela provedená zákonem č. 283/2020 Sb. s účinností od 1. 1. 2021 zcela reformovala nakládání s vadami dle § 74 daňového řádu. Z důvodové zprávy dle žalobkyně plyne, že záměrem zákonodárce bylo umožnit odstranit mj. právě vady elektronické formy podání tak, aby při včasém odstranění vady na výzvu správce daně neměla vada za následek neúčinnost podání. Jelikož žalovaný nekonal v souladu se zákonem a nezaslal žalobkyni výzvu, mělo by dle názoru žalobkyně na opakované podání ze dne 14. 10. 2022 být hleděno jako by bylo podáno řádně a včas na základě výzvy, která měla být dle zákona vydána. Na doručení prvostupňového rozhodnutí lze dle žalobkyně rovněž nahlížet v souladu s materiální zásadou právě jako na výzvu k odstranění vad a na zaslání řádně podepsaného podání ze dne 14. 10. 2022 jako na řádné vyhovění této výzvě.
7. V další části žaloby se žalobkyně vyjádřila k judikatuře aplikované žalovaným, přičemž rozebírá, čím se jednotlivá rozhodnutí správních soudů zabývala. V případě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2022, č. j. 6 Afs 150/2021–55, a rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 1. 2022, č. j. 15 Af 12/2019 – 59, jde dle žalobkyně o rozhodnutí nepřiléhavá, neboť se zabývají právní úpravou před popsanou novelizací a v případě citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu řešilo dané rozhodnutí jinou problematiku. Dle žalobkyně lze naopak následovat např. přístup daného soudu v rozhodnutí ze dne 15. 5. 2014, č. j. 9 Afs 24/2013–31 (vyjádřený v bodu

29 odůvodnění), který nastínil intenzitu vady podání, při které už by správce daně nemusel zasílat výzvu k odstranění vad a hledět na podání jako by nebylo učiněno. Po novelizaci zákonného textu, tj. dle zákona účinného v roce 2022, je třeba vykládat i vzájemný vztah § 71 a § 74 daňového řádu tak, že mezi odstranitelné vady podání patří i vada podpisu za podmínky, že příjemce podání jednoznačně identifikuje osobu podatele. Daný výklad současně konvenuje zásadám daňového řízení.

8. Závěrem žalobkyně uvedla, že je vhodné se zabývat též otázkou, zda vůbec způsob podání daňového přiznání k nároku na vrácení spotřební daně z minerálních paliv tak, jak je nastaven přes webovou aplikaci Celní správy je v souladu s ústavním pořádkem ČR. Zákon o spotřebních daních v § 56 ani nikde jinde nezmocňuje Celní správu ke stanovení struktury a formy daňového přiznání a způsobu jeho podání. V dané souvislosti žalobkyně odkázala na závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřené v rozsudku ze dne 31. 1. 2023, č. j. 2 Afs 395/2020–55, bod 68 odůvodnění. Optikou zde vyslovených závěrů lze dle názoru žalobkyně nahlížet též na podání daňových přiznání k uplatnění nároku na spotřební daň z minerálních olejů pomocí webového portálu Celní správy. Nebyla-li daná organizace zmocněna ke stanovení formátu a struktury daňového přiznání zákonem, pak by vada takového podání neměla mít za následek neúčinnost či nezpůsobilost v daňovém řízení, nýbrž toliko nanejvýše odstranitelnou vadu podání. V dané souvislosti žalobkyně rovněž odkázala na náleze Ústavního soudu ze dne 12. 11. 2019, č. j. Pl. ÚS 19/17 (body 39 a 41 odůvodnění), který je dle žalobkyně dalším podpurným argumentem pro závěr, že celý způsob podávání daňového přiznání k vrácení spotřební daně přes webový portál Celní správy byl nastaven bez zákonného zmocnění.
9. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že podání žalobkyně nebylo učiněno v souladu s § 71 odst. 1 daňového řádu a zároveň nebylo ani v souladu s § 71 odst. 3 daňového řádu do 5 dnů ode dne, kdy došlo správci daně, potvrzeno způsobem uvedeným v § 71 odst. 1 daňového řádu. Platí přitom, že lhůtu 5 dnů nelze prodloužit ani navrátit v předešlý stav a zároveň platí, že u nekvalifikovaných podání není správce daně povinen daňový subjekt vyzývat.
11. K námitce týkající se telefonického rozhovoru žalovaný uvedl, že žalobkyně teprve v žalobě specifikovala, s jakou osobou měl telefonický hovor probíhat. Žalovaný si poté ověřil u nrap. Š., že tento hovor skutečně proběhl. Daný zaměstnanec uvedl, že v době, kdy hovor proběhl, nevěděl o tom, že podání ze dne 23. 9. 2022 bylo neúčinné, protože kontroloval pouze obsah podání a zjistil, že je třeba doplnit další podklady. Žalobkyně je právnickou osobou, která v minulých letech podávala daňová přiznání prostřednictvím datové schránky, proto nrap. Š. nenapadlo, že podání bylo učiněno prostřednictvím e-podatelný bez podpisu. Daný pracovník v souladu se zásadou vstřícnosti a součinnosti vyjádřené v § 6 odst. 2 a 4 daňového řádu upozornil žalobkyni na nutnost doplnění potřebných příloh. Telefonický hovor proběhl dne 30. 9. 2022, podání tedy již bylo neúčinné. Nebylo povinností zaměstnance správce daně formu podání kontrolovat, ačkoli pokud by danou skutečnost zjistil, žalobkyni by neformálně informoval. Zásady daňového řízení tak dle žalovaného nebyly porušeny. Není vinou

daňových orgánů, že nový zaměstnanec žalobkyně pochybil při podání daňového přiznání. Žalovaný rozumí tomu, že žalobkyni jde o vysokou částku, na kterou byl uplatňován nárok na vrácení spotřební daně z minerálních olejů, tj. ve výši 903 880 Kč, nicméně nelze pochybení jejího zaměstnance klást k tíži orgánů veřejné moci. Vlastní pochybení žalobkyně nelze zhojit přenesením odpovědnosti na daňové orgány.

12. Ve vztahu k žádosti ze dne 7. 3. 2023 a následné odpovědi správce daně ze dne 8. 3. 2023 žalovaný konstatoval, že z napadeného rozhodnutí je jednoznačně seznatelné, o čem a jak bylo rozhodováno, a sice že šlo o rozhodnutí o zastavení řízení ve věci podání ze dne 4. 10. 2022. Zastavení řízení se netýkalo podání ze dne 23. 9. 2022, neboť toto podání bylo od počátku nekvalifikovaným podáním, jelikož nebylo podáno způsobem stanoveným v § 71 odst. 1 daňového řádu. Protože nebylo potvrzeno ve lhůtě do pěti dnů ode dne, kdy došlo správci daně ve smyslu § 71 odst. 3 daňového řádu, hledí se na toto podání, jako by vůbec nebylo podáno, tj. není s to vyvolat žádné právní účinky. Daný úkon není podáním, které by zahájilo daňové řízení, a proto není ani jaké řízení zastavovat. Žalovaný akcentuje, že nárok na vrácení spotřební daně z minerálních olejů je daňovým benefitem, a tím spíše žalobkyně měla dbát na svoje povinnosti, aby tento benefit mohla uplatnit. Neznalost zákona žalobkyni neomlouvá.
13. Žalovaný dále podrobně popisuje chronologii jednotlivých podání žalobkyně i reakci daňových orgánů. Z tvrzení žalobkyně předložených v řízení před daňovými orgány je patné, že žalobkyně si byla vědoma toho, jaké řízení bylo zastaveno, a neměla o tom (i přes v žalobě uváděná tvrzení) pochybnosti. Řízení bylo zastaveno ve vztahu k podání ze dne 4. 10. 2022, kterým byly zaslány údaje z knihy jízd. Odůvodnění napadeného rozhodnutí objasňuje důvod, proč k podáním ze dne 4. 10. 2022 nemohlo být přihlédnuto. Na podání ze dne 23. 9. 2022 obsahující přiznání k uplatnění nároku na vrácení spotřební daně za zdaňovací období 2. čtvrtletí 2022 se hledí, jako by vůbec nebylo učiněno, a proto nebylo třeba v jeho případě řízení zastavovat, jelikož nebylo vůbec zahájeno. Podání ze dne 4. 10. 2022 bylo učiněno po uplynutí prekluzivní lhůty pro uplatnění nároku na vrácení daně dle § 57 odst. 19 zákona o spotřebních daních, takže jakákoli výzva správce daně k doplnění podání by byla bez významu. Řízení tak bylo zastaveno.
14. Dle žalovaného žalobkyně směšuje různé vady podání bez ohledu na systematiku daňového řádu. U elektronické formy podání se předpokládá několik různých možností, jak lze prokázat shodu projevu vůle podatele s obsahem podání. Vedle těchto možností, je i možnost dalších tzv. nekvalifikovaných podání, která však musí být dodatečně potvrzena. V dané souvislosti žalovaný odkazuje na § 71 odst. 3 daňového řádu a rovněž na § 34 odst. 2 daňového řádu, ve znění novely provedené zákonem č. 283/2020 Sb., a na důvodovou zprávu, z nichž plyne že zákonodárce počítá se speciální situací, kdy k autorizaci podání dochází až se zpožděním. Pokud by v tomto případě měla být využita výzva k odstranění této vady podání dle § 74 daňového řádu, ztrácela by tato ustanovení na významu.
15. Žalobkyně své podání v prekluzivní lhůtě nepotvrdila a podání tak zůstalo neúčinným, nemělo žádné právní účinky a správce daně se jím *de iure* nemohl zabývat, ani kdyby chtěl. Naproti tomu ustanovení § 74 daňového řádu směřuje dle žalovaného na jiný druh vad. S účinností od 1. 1. 2021 byly vady podléhající odstranění na základě výzvy dle § 74 daňového řádu, rozšířeny o další dvě skupiny [§ 72 odst. 1 písm. c) a d) daňového řádu]. V prvním případě jde o situace, kdy podání nebylo učiněno stanoveným

způsobem. Ustanovení zjevně cílí na případy, kdy existuje povinnost činit podání elektronicky (§ 72 daňového řádu), avšak podatel povinnost nerespektuje a podání učiní listinnou formou. Druhou skupinou vad jsou pak takové vady podání, které spočívají v nerespektování stanoveného formátu nebo struktury podání bez ohledu na fakt, zda se jedná o dobrovolnou či povinnou elektronickou formu podání. Dle žalovaného odkazujícího na komentářovou literaturu jde o reakci na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která bez zákonného vyjádření neumožňovala zmíněný typ podání kvalifikovat jako podání vadné. Žalovaný rovněž odkazuje na důvodovou zprávu k zákonu č. 283/2020 Sb. Vadu podání žalobkyně ze dne 23. 9. 2022 je dle žalovaného nutno subsumovat pod § 71 odst. 3 daňového řádu. Jednalo se proto o nekvalifikované (a nakonec rovněž neúčinné) podání. Dané ustanovení zůstalo zachováno i po novelizaci daňového řádu, zákonodárce proto evidentně nezamýšlel zahrnout vadu chybějícího podpisu u elektronického podání do vad dle § 74 daňového řádu. Pokud by bylo třeba hodnotit danou vadu podání dle posledně uvedeného ustanovení, pak by se § 71 odst. 3 daného zákona stal prakticky obsolentním.

16. Žalovaný rovněž odmítl námitku žalobkyně stran použitelnosti jím uplatněných judikátů a připojil jejich rozbor a důvody jejich přiléhavost na projednávanou věc, pro které ob stojí i při současné právní úpravě. Závěrem se žalovaný vyjádřil k otázce tiskopisu pro podání daňového přiznání. Žalobkyně daňové přiznání podala na tiskopisu, jehož vzor je obsažen v příloze č. 9 vyhlášky č. 458/2020 Sb., o některých formulářových podáních v oblasti působnosti orgánů Celní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný s odkazem na § 72 odst. 4, 5 a 6 dovozuje zmocnění pro stanovení daného formulářového vzoru. Žalovaný připomíná, že § 72 daňového řádu byl novelizován zákonem č. 283/2020 Sb. právě v návaznosti na vydaný náleží Ústavního soudu ze dne 12. 11. 2019, č. j. Pl. ÚS 19/17, přičemž z těchto důvodů je odkaz na daný judikát již bezpředmětný. Obdobně žalovaný hodnotí též odkaz žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu vydaný pod sp. zn. 2 Afs 295/2020, neboť v nyní projednávaném případě neplatí, že by formát a vzor formulářového podání nebyl vydán na základě zákonného zmocnění.

IV. Právní hodnocení krajského soudu

17. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“). Ve věci krajský soud rozhodoval bez nařízeného jednání, neboť účastníci řízení projevíli s takovým postupem soudu souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
18. Předmětem soudního přezkumu je v projednávané věci rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2023, č. j. 12350/2023-900000-316, kterým bylo, nikoli podstatně, změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí správce daně ze dne 7. 10. 2022, č. j. 128306/2022-520000-32.3, kterým bylo dle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu zastaveno řízení ve věci podání žalobkyně ze dne 4. 10. 2022. Krajský soud dospěl k závěru, že postup daňových orgánů, jakož i jejich rozhodnutí ve věci, jsou správné.
19. Krajský soud přitom nepřehlédl, že těžiště žalobní argumentace žalobkyně se vztahuje k postupu správce daně týkajícímu se podání ze dne 23. 9. 2022 a absence výzvy k jeho doplnění. Na tomto místě je však třeba zopakovat, že řešené daňové řízení bylo zahájeno na základě podání žalobkyně ze dne 4. 10. 2022, právě o tomto podání správce daně

rozhodoval a jeho prostřednictvím je proto i vymezen předmět přezkumu v rámci správního soudnictví.

20. Žalobou primárně sporovaným úkonem ze dne 23. 9. 2022 nebylo zahájeno daňové řízení a správce daně k němu nepřihlížel, neboť jej vyhodnotil jako tzv. nekvalifikovaný úkon, který nebyl v zákonné lhůtě potvrzen způsobem dle § 71 odst. 1 daňového řádu. Daňové orgány se k tomuto úkonu pouze vyjadřovaly v odůvodnění svých rozhodnutí. Jelikož se přezkumná činnost krajského soudu ve smyslu § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. váže toliko k výrokům napadeného rozhodnutí (ve spojení s výroky rozhodnutí prvostupňového, neboť z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek - viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.10.2014, č. j. 6 As 161/2013 – 25), nelze se zabývat dílčími závěry v odůvodnění, a to izolovaně bez vazby na výrokové části rozhodnutí vydaného daňovými orgány. K uvedenému pak lze doplnit, že krajský soud v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s. může přezkoumávat toliko správní rozhodnutí ve smyslu uvedeného zákonného ustanovení, nikoli nečinnost správního orgánu ve vazbě na podání ze dne 23. 9. 2022, neboť k tomu slouží jiný žalobní typ (srov. § 79 a násl. s. ř. s.).
21. Jak již krajský soud uvedl, správce daně posoudil podání žalobkyně ze dne 23. 9. 2022 jako tzv. nekvalifikovaný úkon, který je třeba dle § 71 odst. 3 daňového řádu ve lhůtě 5 dnů doplnit. Vzhledem k uvedenému proto nemohl být daný úkon potvrzen následujícím podáním žalobkyně ze dne 4. 10. 2022. Správce daně dle obsahu prvostupňového rozhodnutí dovodil, že k zahájení řízení nedošlo dne 23. 9. 2022, ale naopak právě až dne 4. 10. 2022 (§ 91 odst. 1 daňového řádu). Danou optikou tak bylo prvostupňovým rozhodnutím řízení ve věci podání žalobkyně ze dne 4. 10. 2022 dle § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu správně zastaveno, jelikož posledním dnem, kdy mohl být uplatněn nárok na vrácení daně za zdaňovací období 2. čtvrtletí roku 2022 byl pátek 30. 9. 2022 (viz § 57 odst. 19 zákona o spotřebních daních).
22. Není přitom pravdou, že by nebylo zřejmé, jak bylo s podáními žalobkyně správcem daně naloženo. Z obsahu prvostupňového rozhodnutí je plně seznatelné, že se vztahovalo k podání ze dne 4. 10. 2022, přičemž z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí se současně podává, z jakých důvodů správce daně podání žalobkyně ze dne 23. 9. 2022 vyhodnotil jako neúčinné (byť tak striktně vzato činit ani nemusel).
23. Krajský soud tudíž uzavírá, že daňové orgány postupovaly správně, pokud řízení o podání ze dne 4. 10. 2022 zastavily. Pro takový postup byly splněny podmínky § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu, a to v důsledku uplynutí prekluzivní lhůty pro uplatnění nároku na vrácení spotřební daně, kdy v řízení zahájeném podáním ze dne 4. 10. 2022 nebylo možno pokračovat. Daňové řízení vedené v nyní projednávané věci žalobkyně nebylo zahájeno na základě podání ze dne 23. 9. 2022, a proto se krajský soud námitkami vážícími se k tomuto podání nezabýval.
24. Poslední žalobní námitkou žalobkyně namítala, že je namístě se zabývat ústavní konformitou nastaveného způsobu podání daňového přiznání k nároku na vrácení spotřební daně z minerálních paliv přes webovou aplikaci Celní správy. Dle žalobkyně § 56 zákona o spotřebních daních ani žádné jiné ustanovení daného zákona nezmocňuje Celní správu ke stanovení struktury a formy daňového přiznání a způsobu jeho podání. Krajský soud uvádí, že § 72 daňového řádu obsahuje ve svých odstavcích 4 a 5 zmocnění Ministerstva financí k vydání vyhlášky o formulářových podáních mj. v oblasti

působnosti orgánů Celní správy ČR. Na základě daného zmocnění byla vydána vyhláška č. 458/2020 Sb., o některých formulářových podáních v oblasti působnosti orgánů Celní správy České republiky, která dle svého § 1 stanovuje podrobnosti obecných náležitostí podání a požadovaných údajů, formát elektronického formulářového podání a vzory formulářových podání. Dle § 2 odst. 1 písm. i) této vyhlášky je vzor přiznání k uplatnění nároku na vrácení spotřební daně z minerálních olejů podle § 57 zákona o spotřebních daních je uveden v příloze č. 9 k této vyhlášce. Lze proto uzavřít, že vzor daného podání nebyl vydán Celní správou, nýbrž Ministerstvem financí, které bylo řádně zákonem zmocněno k jeho vydání. Odkazy žalobkyně na nález Ústavního soudu ze dne 12. 11. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 19/17, jakož ani na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2023, č. j. 2 Afs 395/2020–55, bod 68 odůvodnění, nemůže na tomto závěru ničeho změnit, neboť v daných rozhodnutích byly předepsané tiskopisy posuzovány dle jiné právní úpravy. Lze přitom uzavřít, že právě rozhodnutí Ústavního soudu podnítilo novelizaci § 72 daňového řádu, která nabyla účinnosti dne 1. 1. 2021 (srov. bod [66] odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2023, č. j. 2 Afs 395/2020–55). Současná právní úprava žalobkyní zmiňovanými deficity netrpí, a proto ani tato námitka není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

25. Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené v řízení před soudem. Z toho důvodu krajský soud náhradu nákladů řízení žalovanému nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

České Budějovice 29. května 2023

JUDr. Tereza Kučerová v. r.
předsedkyně senátu